

Agraïment

Abans de començar la meua intervenció, voldria agrair molt sincerament a les entitats organitzadores aquesta oportunitat i la seva confiança:

- AT Gràcia per la Independència de l'Assemblea Nacional Catalana (ANC)
- Òmnium Cultural de la Vila de Gràcia
- Comitè de Defensa de la República - CDR de Gràcia

El vidre

Del vidre, me n'havien parlat, l'havia vist a les pel·lícules... fins i tot, hi pensava els dies previs, mentre intentava agafar el son...

Hi hem arribat apressadament... sabem que quaranta minuts passen de seguida... el camí des de la recepció i els tràmits a l'entrada han estat llargs o, si més no, se'ns han fet molt llargs... La Carme ja ens ha vist i els seus palmells piquen el vidre... és aquell "aquí, aquí"... i el vidre... sempre el vidre...

I, un per un, anem picant amb els palmells sobre el vidre... anem posant les mans sobre les mans de la Carme, mentre ens mirem els ulls... és difícil contenir les llàgrimes... posem les mans sobre les de la Carme, un per un... però entre les seves mans i les nostres hi ha el vidre... sempre el vidre... hi anem posant les mans... com ho fan els protagonistes dels contes infantils sobre un mirall màgic... i nosaltres, que havíem vist de petits com aquest gest servia per travessar-lo, seguim posant les mans sobre el vidre, esperant, en el fons, que aquest vidre ens deixi passar, com aquella mena d'aigua dels contes que s'obre i, sense mullar, permet entrar en una altra realitat...

I el vidre... i sempre el vidre... però la Carme, sense adonar-nos-en, l'anirà travessant, al llarg dels menys de quaranta minuts que ens queden...

Comença a estar xerraire com sempre, amb aquell to que té entre divertit i tendre... i això va fonent el vidre... comença a semblar una conversa, tot dinant...

Ens explica, entre divertida per la seva joventut i entenedrida pel patiment que arrossegueu i el que els espera, anècdotes del dia a dia amb les companyes del mòdul... la majoria, joves que, després del judici, seran expulsades del *territorio nacional*...

També ens parla del tracte respectuós de les funcionàries... i li expliquem que el personal de l'entrada ha estat amable amb nosaltres... i xerrant, xerrant, ja no ens adonem del vidre...

Fins que, de manera inexorable, però esgotats els 40 minuts, la funcionària avisa la Carme... i torna el vidre... sempre el vidre... i tornen els palmells sobre el vidre... potser serà la darrera carícia... una carícia a través d'un vidre i un dèbil intèrfon que ens ha tingut amorrades, a 4 persones, en una mena de taulell, per poder ser a prop del micro i l'altaveu, i... potser serà la darrera carícia que ens podrem fer en els pròxims sis mesos... i tornen a negar-se els ulls... i el vidre... sempre el vidre...

L'endemà, encara estic impressionat per l'actitud de la Carme... necessito explicar-ho... potser podria ser útil... sí, estic fortament impressionat per com ha acceptat la

seva nova realitat... pel seu coratge, per la seva fermesa... sembla que l'únic patiment sigui el patiment que tot això està causant als altres... a la família, a la gent del país... la Carme no voldria alterar el dia a dia de les persones que estima... ens va parlar de la mare, ja molt gran, del marit, dels fills i de les joves... "que a l'estiu vagin de vacances i que no facin 1.200 km per 40 minuts", i del net... "només té 6 mesos i li han hagut de fer un DNI perquè pugui visitar-me a la presó"...

I m'agradaria pensar que, si ho comparteixo amb totes i tots vosaltres, servirà per pal·liar el que preocupa al Bernat, el seu marit: "de la Carme i de la Dolors no se'n parla tant."

I m'agradaria pensar que servirà per reforçar el que el Bernat remarca.. que l'escalf de la gent ajuda a ser fort... potser l'escalf de la gent podria ajudar a suportar el dolor d'aquest abisme d'incertesa...

I m'agradaria pensar que servirà perquè la gent ens apoderem, perquè la gent seguim escrivint-los cartes, fent actes, sopars grocs, manifestacions, dedicant esforços per als fons de solidaritat... i, sobretot, perquè seguim mantenint l'esperança i el coratge en veure que la presó de Carme Forcadell, Dolors Bassa, Joaquim Forn, Jordi Cuixart, Jordi Sànchez, Jordi Turull, Josep Rull, Oriol Junqueras i Raül Romeva, i que l'exili d'Anna Gabriel, Clara Ponsatí, Marta Rovira, Meritxell Serret, Carles Puigdemont, Lluís Puig i Toni Comín, no és en va...

I, des d'aleshores, llegeixo i rellegeixo les paraules de Raül Romeva, en un article recent, que començava recordant les reflexions que li va enviar en Pepe Beúnza, el primer objector de consciència al servei militar, per motius no religiosos, a l'Estat espanyol:

A la presó no s'hi està bé, però una persona normal, amb sentit de la justícia, pot resistir-la i sortir-ne més forta i convençuda. Cal perdre-li la por. Passaràs estones de desànim o depressió. És possible, o fins i tot probable, que algun dia ploris de pena. Però no et preocupis, és molt normal.

[...]

Ell [Pepe Beúnza] va entrar a presó per posar en evidència les febleses d'un Estat que ja començava a mostrar la fragilitat d'un règim moribund. Igualment, la nostra presó ha de servir per mostrar la feblesa d'un projecte democràtic fallit i d'un Estat amb importants deficiències jurídiques i, sobretot, polítiques.

Que la seva presó i l'exili no sigui en va depèn de totes i tots nosaltres!
Cal que seguim, i continuem fent-los arribar el nostre suport i la nostra estima!
Cal aconseguir el seu alliberament, que també serà el nostre i el del nostre país!

Moltes gràcies!

Visca la República Catalana!
Llibertat preses polítiques!

Josep Colomer
Vila de Gràcia, 7 de maig de 2018